

Hračka

Sylva Lauerová

2. upravené vydání erotického bestselleru z r. 2007
„...román o sexu, manipulaci, lásce a posedlosti.“

van ASPEN, s.r.o.
2010

Publishing: van Aspen, s.r.o., 2010

Copyright: Sylva Lauerová, 2010, www.sylvalauerova.cz

Cover, Photo and Graphics: Lukáš Horký, 2010, www.lukashorky.cz

Proofreading: Eva Hánová

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any means without the prior written consent of the publisher, excepting brief quotes used in reviews.

Printed in the Czech Republic.

ISBN 978-80-254-7616-1

Sylva Lauerová

Hračka

Tamaře

Hračka je o sexu, pouze o sexu a zase jen o sexu...
... a pak ještě o lásce a posedlosti a manipulaci.

Tento román je pouhá fikce, veškeré postavy a události v něm zobrazené jsou dílem autorčiny fantazie. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je ryze náhodná.

Slovo o autorce:

SYLVA LAUEROVÁ, česká spisovatelka a básnířka žijící na Seychelských ostrovech, je v České republice známá především díky své románové prvotině, erotickému bestselleru *Hračka*. Ačkoli má na svém kontě čtyři knihy a na české literární scéně není žádným nováčkem, médií je často přehlížena. Důvod? Prý je příliš kontroverzní a nevyzpytatelná. Jak sama přiznává, témata, která svým čtenářům předkládá, „odkrývají hlubiny lidské duše“ a místy jsou takřkajíc „na hraně“. Lauerová však nezůstává pouze u provokativních témat spojených s lidskou intimitou. Každou další knihou svůj autorský záběr rozšiřuje a nikdo z jejích příznivců nedokáže odhadnout, čím překvapí příště, ať už tematicky, či žánrem. Mnoha čtenářům tak utkvěla v paměti díky románové tvorbě, jiným díky poezii.

Erotický román **Hračka** se objevil na předvánočním trhu v roce 2007. Do té doby naprosto neznámá žena vtrhla na českou literární scénu tak výrazně, že se jí podařilo něco zcela nevídaného – její autorská prvotina během několika týdnů nečekaně bourala žebříčky prodejnosti, jako by to byla dlouho očekávaná kniha dobře zavedeného autora.

Všichni, kdo byli *Hračkou* nadšeni, netrpělivě očekávali její volné pokračování. Lauerová však překvapila sbírkou poezie **Michael2007**, kterou sama nazývá „filozoficko-religiózním rébusem“ a již v počátku své spisovatelské dráhy tak dala jasně najevo, že zařadit ji mezi autory erotické beletrie byla chyba. I duchovně laděný *Michael2007* si však získal své skalní příznivce. Básně ze sbírky se staly inspirací a předlohou pro celostátní výstavu výtvarných děl České umělecké avantgardy 3. milénia.

Koncem roku 2009 si nadšení obdivovatelé prozaického stylu Lauerové konečně opět přišli na své. Na pultech se objevil provokativní thriller **Otrok**, jímž si jeho autorka vysloužila titul

nejkontroverznější české spisovatelky dneška. „Hraniční“ téma o tom, co z člověka udělá neomezená moc nad druhým, spojené s tabuizovanou oblastí dominantně submisivního sexu, tentokrát zaujalo nejen veřejnost, ale především vzbudilo pozornost médií.

Namísto další románové senzace upnula Sylva Lauerová v roce 2010 své tvůrčí plány k podpoře české poezie. Myšlenka sestavení almanachu současné milostné poezie psané ženami se rodila již v průběhu druhé poloviny roku 2009. Začátkem roku 2010 pak projekt dostal konkrétní podobu – Lauerová vybrala a seřadila více než čtyři stovky básní, které vyšly na 560-ti stranách jako **Královný slz a ostružin**. Spisovatelka a básnířka se tak na čas opět vrátila k nekomerčnímu proudu literatury a stala se, co se týče žánru své literární tvorby, prakticky nezařaditelnou.

Literární styl Sylvy Lauerové je velmi sugestivní, s výraznými prvky autenticity a strhujícím tempem. Provokuje svou neslýchanou otevřeností a svérázným přístupem k jazyku. Beze studu hovoří i o těch nejožehavějších tématech, souvisejících s lidskou intimitou. Nutí čtenáře zaujmout pozice a stojí za hranicemi tzv. obecné normality. Snaží se spojit zdánlivě nespojitelné, stoupá si na špičky, aby dosáhla co nejvýše a sahá na dno i pro ty nejtemnější lidské emoce. Co je však nejdůležitější – málokoho nechává lhostejným.

Publikuje pravidelně v českých časopisech a podílí se na vzniku a podpoře celé řady uměleckých projektů – výstav, výtvarných happeningů či experimentálních módních show (Michael2007 – Výstava výtvarných děl české umělecké avantgardy 3. milénia, módní show Fatamorgana, projekt IMPERSONED, časopis DRESSING Portfolio a další).

Hračka

Brečím už hodiny. Nepřetržitě. Slzy tečou z očí a nic se s tím nedá dělat. Obličej napuchlý a na tvářích rudá krupička. Ještě že sedím v té pitomé *pearl class*, tam se letušky vůbec ničemu nediví. Ani tomu, že někdo po celou dobu letu nesundá z nosu obrovský, neproniknutelně černý brýle, přestože je únor, a až na tři slova – vodu a ubrousky, prosím – neřekne nic jinýho. Pravidelně mě tedy zásobují vodou a stejně tak pravidelně odnášejí mokré kapesníky. Čas od času mě obdaří úsměvem plným spoluúčasti a porozumění, nejspíš si myslí, že mi vymřela celá rodina. Asi tak vypadám.

... jo. Vypadám.

Ale mně je to jedno, mně je to **úplně jedno**. JEDNO.
Všechno je mi jedno.

Je to totiž pryč, je to beznadějně pryč.

Sto patnáct ostrovů, rozhozených jako perly do Indického oceánu, a mezi nimi Fregate Island. Privátní ostrůvek, na němž jeho majitel vybudoval luxusní letoviště a díky svým kontaktům je povýšil na „poslední zbytek ráje“ pro celebrity a světovou VIP klientelu.

Vedení hotelového komplexu využívalo mých služeb coby wellness terapeuta a učitele jógy a meditací. Zavolali mi tenkrát s tím, že přiletěl nějaký herecký pár z USA a mužská polovička projevila zájem o seznámení s meditativními technikami. To je mi ale zajímavý, myslela jsem si, o meditaci mají přece zájem většinou ženský, mužští chtějí buď cvičit, nebo se nechat masírovat.

Letěla jsem jako obvykle, tak 20 minut od vládního ostrova Mahé, na kterém bydlím. Při této cestě jsem si vždy připadala privilegovaně, na letišti doprovázená personálem jako sama celebrita, a v kabině jsem si znovu a znovu pochvalovala, jak by si asi každý přál létat do práce vrtulníkem. Mně to osud dopřál. Na Fregate se ostatně dalo dostat jen vrtulníkem, speciálně vypraveným malým letadlem nebo lodí. Veškerá přeprava osob byla precizně kontrolována, aby se nestalo, že někoho z hostů budou obtěžovat paparazzi. Což se také nedělo. Na ostrově panoval rajský klid a panenská příroda. Nejezdila tam žádná auta, všichni hosté a obsluhující personál používali bez výjimky malá umělohmotná elektrovozítka, kterým se roztomile říkalo buggies. Jediné pořádné auto byl Stevenův pickup, který z místní ekofarmy rozvážel do ostrovních restaurací (byly všehovšudy tři) speciálně pěstovanou biozeleninu.

Po přiletu a ubytování v jedné ze šestnácti luxusních zahradních vil (každá z nich s vlastním příchodem k soukromé pláži) jsem prohodila pár slov s vedoucí recepční, příjemnou a krásnou Mauricijkou, která se nejspíš pekelně nudila, a tak prozradila, i co neměla. Přestože to bylo přísně zakázáno.

Pro veškerý personál platila pravidla té nejpřísnější mlčenlivosti. Stejně tak pro mne. Se svými klienty jsem často podepisovala

smlouvy, které mi znemožňovaly mluvit o čemkoliv, s čím jsem na Fregate přišla do styku. Já to stejně nikdy nedělala, i beze smluv. Respektovala jsem intimní sféru lidí, kteří vyhledali mou pomoc, ať už to byli zahradníci, uklízečky nebo celebrity. Neviděla jsem v tom žádný rozdíl. Často se totiž svěřovali s věcmi, které nevěděli ani jejich nejbližší. S věcmi, nad nimiž mnohdy tuhla krev v žilách.

Ale milá Mauricijka zákaz zjevně nedodržovala.

A tak jsem se dozvěděla, kdo všechno je ve vilách ubytován, kdo má přiletět, kdo odletěl, a až v závěru desetiminutové „svodky“, **kdo je ten muž**, který má zájem se mnou meditovat. V okamžiku, kdy zaznělo jeho jméno, se zastavil svět...

Srdce mi spadlo do kalhot, krve by se ve mně nedořezal, zkameněla jsem, oči mi vylezly z důlků a polilo mne horko. Více synonym pro můj tehdejší pocit se snad už ani nedá najít.

TOM! Té Ő eM.

Moje soukromá mantra. Thomas. Zнала jsem každý detail jeho obličeje. Poznala bych ho i po slepu podle barvy jeho hlasu (trochu přeháním). A sny o jeho těle mne pronásledovaly už nejméně půl roku (nepřeháním ani trochu)!

To nemůže být pravda, drmolila jsem si pro sebe, vracejíc se do vily. To může být a je to pravda...!!! A je to docela logické, našeptávaly mi sveřepě moje vlastní okultní zkušenosti. Přála sis ho? Přála. Chtělas ho? Máš ho. Takže co teď s tím? Tu šanci přece nemůžu zahodit. Sakra. Musím se ale pořádně připravit. Kolik mám času, kolik mám síly, jak jsem na tom energeticky... Vypadám dobře? Jsem ve formě? Dokážu se nabít natolik, aby padl na záda, až mě poprvé uvidí?

V mé hlavě se odehrával největší ohňostroj historie, myšlenky vybuchovaly jedna přes druhou a rychle se tvořily paralelní plány. Budu muset do vily já za ním? Ne. To nemůžu. Není tam ta správná hudba, atmosféra, vůně, zato je tam manželka. To nesmím dopustit. To by bylo totální fiasko. Ropucha by chodila kolem, všechno obhlížela, kritizovala, přece známe ty nepřející ženičky. A na úvodu záleží všechno. Musím ho tedy dostat k sobě. Na tom není nic divného, meditační sezení se stejně nejčastěji odehrávají u mě. Nesmí přijít s NÍ, to by byl konec.

Je nutné, aby byl sám. Jak to ale zařídit. Musím mluvit s manažerem dne!

Mladý a pohotový Švýcar věděl skutečně téměř všechno. Pár už je tady několik dní, byli dokonce inkognito i ve Victorii, ale manžel se zjevně nudí (aha, takže to je ten „opravdový zájem o meditace“), nechce se mu ležet celý den na pláži a fitness studio mu zabere tak dvě hodiny denně. Proto ten nápad s meditací, manželce to připadalo směšné (dobře pro mne, to s ním nejspíš nepřijde), a tedy s ním meditoval nepůjde (huráááá!!!), rozhodně ne ze začátku, tráví zatím celé hodiny na pláži a opéká se do zlatova. Pán chce přijít zítra, v čase se přizpůsobí, vůbec totiž neví, kdy je nejlepší meditační hodina. O meditaci slyšel moc, četl málo, sám ale nikdy nemeditoval. Chce ji vyzkoušet, a když se mu bude líbit a bude ho bavit, tak má zájem meditovat denně nebo obden, a to po celou dobu pobytu na ostrově, což budou tři týdny. WOW! – tři týdny. (No to víš, Tomášku, že já zařídím, aby se ti to líbilo.)

TAK. Pro mne – ideální situace. Jen ten zítřek je dost brzo. Ale zatím je ještě dopoledne, to zvládnou. Vypadalo by divně, kdybych řekla, že meditovat se může až pozítří. Na ostrově mě už trochu znají a vědí, že na přípravu potřebuju sotva pár hodin, navíc nechci riskovat, že rozmazlený hollywoodský panáček změní plány a náladu.

Takže detaily:

1. **Čas první schůzky:** ráno nevypadám moc dobře, večer se s meditací nezačíná. Pozdní odpoledne je to pravé. Mohu se perfektně připravit, takzvaný nahý make-up – záchrana stárnoucích žen – mi určitě bude trvat aspoň hodinku, musím vypadat naprosto skvěle a přirozeně zároveň.

2. **Místo:** jedna z teras mé vily je odpoledne naštěstí ponořena do stínu, takže na ní není to nesnesitelné vedro, při kterém se člověk děsně potí.

3. **Prostředí:** musím nakouřit vnitřní prostory vily, nechám posuvné dveře otevřené, aby se vůně linula na terasu, zvolím skořici s nádechem pepře, s vanilkou by to bylo příliš sladké, to chlapi nemaj rádi. Pepř je v té vůni nepostřehnutelný a navozuje nevysvětlitelný pocit lehkého vnitřního vzrušení, přičemž

skořice dá tomuto vzrušení zcela jednoznačně sexuální podtext. Hahahahá, chlapče, meditovat se zřejmě bude, ale hlavně se bude z a m i l o v á v a t. Na terase budou rozesety květy, všude, kromě meditačního místa, které bude prosté téměř všech rekvizit. Zavolám pokojový servis, obstarají mi velké mísy, které naplním ledovou vodou s mentolovou silicí. Musí také zatelefonovat mé „oběti“, sdělit mu, že si má vzít volné a lehké oblečení, a vysvětlit mu, že nejméně hodinu před meditací nesmí nic jíst, pít alkohol a bylo by dobře nepít ani příliš mnoho kávy. Bude totiž připraven jemný čaj s afrodiziakálními účinky, ale to vím samozřejmě jenom já. ☺ Hudbu pro jednotlivé úseky našeho meditativního sezení budu vybírat celý večer. Na tom si dám záležet – „podkres“ je vždycky to nejdůležitější. A večeri si nechám přinést do vily, aby se nestalo, že mne můj beránek uvidí v civilu dříve, než je naplánováno. Vůbec dnes nejspíš nevytáhnu paty.

4. **Osoby:** Ve chvíli, kdy má oběť přijde, musí být ve vile pokojská, která mu půjde otevřít. On mne pak spatří za několik okamžiků, a to za zvuků „andělské“ hudby – už teď vím, co pustím. To by zabralo i na neandrtálce. Jestli ten chlap má srdce, tak mu v momentě změkne jak máslo na tropickém slunci. A pokud ne, tak s takovým balvanem přece nebudu ztrácet svůj drahocenný čas. Pokojské podsunu stodolarovku, vysvětlím jí důležitost akce s tím, že mám možnost obdržet výhodnou smlouvu, musí zmizet vzápětí po tom, co otevře bránu, a to bez rozloučení, zkrátka potichu. A během dneška nebo zítřka dopoledne musí vystihnout, kdy pán bude ve vile sám, a říct mu, že ví, že jde odpoledne meditovat, a že slyšela, jak je to zajímavé, a ta paní, co to vyučuje, že má nadpřirozené schopnosti a taky se, prý, moc líbí mužům. Personál má sice zásadně zakázáno promlouvat k hostům, pokud ho hosté sami neosloví, ale za ty prachy si milá pokojská riskne cokoliv. Kreolové navíc uměj tyhle věci svojí angličtinou hrozně roztomile splácet dohromady a uměj u toho taky krásně koulet očima, takže on se na ni jistě zlobit nebude.

Kreolka koulela očima už při předání té stodolarovky, a to nepokrytým nadšením. Pak stále opakovala, nebojte se, madam,

všechno mu řeknu, jo, jo, řeknu, že jste mocná čarodějka, mumlala, mocná... a já už se začínala bát, že to baba přepískne a Tom nepřijde.

Čas zbývající do odpoledne následujícího dne jako by neexistoval, z recepce mi volali, že pán z vily číslo 12 přijde podle domluvy o půl páté. Skvělé. Od dvou jsem se věnovala posilujícím rituálům, sprše, make-upu a všemu, co bylo potřeba.

Bylo půl páté. Byla jsem klidná. Hop nebo trop. Věřila jsem si a připadala si **úžasná, silná a krásná**. Nechám vše vyšší moci, sama však pro to udělám maximum. Ten chlap je můj osud. A já jeho, jen on to ještě neví.

Zvoní. Stojím za rohem terasy, pokojská jde otevřít, ví přesně co dělat. A jak mi také sdělila, Tom potřásal flegmaticky hlavou a něco žvýkal, když mu o mně vykládala, zametajíc už hodinu kolem jeho stolu se snídaní, manželka již dávno na pláži. No to měl asi radost, že mu baba práší do vajíček, nebo co měl. Pokyvoval prý hlavou, žádný komentář, ale oči mu rejdivily nervozitou. No třeba je to opravdu flegmatický ignorant. Tak ho zkusíme probrat. ☺

Pouštím hudbu, pokojská otvírá, slyším jejich tlumené hlasy, jen těch pár vět, co má ta ženská předepsáno, pak proklouzne za jeho zády ven z vily, on jde dál po vstupní terase, všude to nádherně voní, z otevřených dveří obývacích pokojů proudí klimatizací osvěžující chladný vzduch, prosycený skořicí a pepřem. Všude květiny, hudba dostává andělsko-romantický nádech a já vycházím zpoza rohu, přesně jak naplánováno, slunce hraje tu hru se mnou, odráží se od protější terakotové stěny a vrhá zlatorůžové odlesky do mých vlasů. Jsem přesvědčena, že vypadám naprosto úchvatně, že mám magickou moc a můj pohled ho připraví o rozum. Hlavně si věřit. Naše oči se setkávají, je **TAK KRÁSNÝ**, že se až čas zastavil. Jeho výraz, původně asi směs zvědavosti a lehkého znejistění, se mění v tiché překvapení, naše pohledy o sebe třesknou jako v první mikrosekundě vzniku vesmíru. Mám ho! A on má mě, musím si to přiznat. Jeho oči vůbec nejsou hloupé, ani ignorantské, ani flegmatické, ale hluboké, chlapské, pyšné

a poddajné zároveň. Nádhera! Nemyslí mi to, podáváme si ruce, něco nejspíš říkám, takové ty úvodní kecy, on něco odpovídá, ale oba v podstatě nevíme, co mluvíme, a nikdy už si to nebudeme pamatovat. Vnímám jen jeho rty, barvu hlasu, jeho ústa. Zpátky, zpátky, velí okultní zkušenost, zpět s hlavou na krk, on si ji může ponechat v gaticích nebo v srdci nebo kam mu právě spadla, ale ty, ty, Markéto, ty jsi učitel.

Tom byl vnímavý, chápal rychle, poslouchal velmi pozorně a vypadalo to, jako by měl opravdový zájem. Dokázal se znamenitě koncentrovat, což bylo pro můj skrytý záměr to nejlepší. Dvě hodiny, co jsme spolu to odpoledne strávili, byly tak příjemné, stejně jako druhý a následující a následující den. Těšila jsem se na každé další sezení jako děcko a nepřetržitě na něj myslela. Ve dne, v noci, každou minutu, každou vteřinu, a to i bez afrodiziak. Jak na tom byl asi on? Určitě stejně. Dalo se to poznat podle kratinkých okamžiků, kdy neuhlídal svůj pohled, a mně z toho v těch chvílích vždycky vyschlo v krku. Každý den jsem zapřísahala Universum, aby stálo při mně a pomáhalo. Sama jsem pečlivě plánovala všechny detaily našich lekcí a měla na paměti, že kolem mne musí být stále dostatek „tajemna“. Při dýchacích technikách jsem se mohla beztrestně dotýkat jeho těla, ale to už mezi námi jiskřilo tak, že to bylo pro oba velmi náročné a nedalo se soustředit. Nedalo. Měla jsem obavy, abych nezačala působit neprofesionálně. U něj, ve vile, byl ještě klid, manželka vnímala snad jen Tomův rostoucí zájem o esoteriku a zářivé nadšení, s kterým se vracel domů, pokud ovšem preventivně nepředstíral, že je to vlastně docela nuda, což nevím.

V okamžiku, kdy už bylo napětí mezi námi dvěma neudržitelné, **byl to on**, kdo přišel s nápadem, že chce zkusit nějaký meditativní rituál při východu slunce. Uá, blázen!, kdy já to budu muset vstávat, abych vypadala dobře, doteď bylo všechno podle mého scénáře. Ale nemohla jsem, ani nechtěla odmítnout. Věděla jsem přesně, kam to směřuje a že to ráno všechno změní. A upřímně jsem si přála, aby realita předčila i ty nejodpornější kýčovitě sentimentálně-romantické hollywoodské slátaniny.

Naplánovala jsem Ranní rituál elementů. Starý keltský okultní obřad, zkultivovaný pro dnešní rozmazlené čumáčky. Tom přišel v pět, byla ještě naprosto neproniknutelná tma. Kolem nebyla žádná světla, slyšeli jsme jen mohutný oceán. Tedy vstávat o půl páté ráno, jen aby dostal do postele nějakou ženskou, to už jsem toho chlapa musela pořádně zajímat. Lichotilo mi to.

Rozsvítila jsem lampu a při ní nachystala rituální Oheň, kouřovou svíci pro ztělesnění Vzduchu, za odřikávání obřadních formulí jsem připravila nádoby s Vodou a se Zemí, která má na ostrovech nádhernou rudou barvu. Zapálili jsme svíci, vypili za naprostého ticha opět můj speciální čaj, tentokrát jsem si jej nedokázala vychutnat. Byla jsem vzrušená a nervózní. Bála jsem se na Toma být jen podívat, všechno nám bylo jasné. Už nebylo třeba něco si předstírat, na něco čekat, dnes se to stejně stane. Nebe se začalo bělat. Podle mého pokynu přišel oblečen v lehké bílé košili a kalhotách a při mírně snědé barvě jeho pleti vypadal jako sám bůh pokušení. I já na sobě měla lehkou bílou řízu, mohli jsme jít odtamtud rovnou k oltáři. Klečeli jsme na patách směrem k východu slunce, zapálili oheň a já tiše opakovala pokyny, aby věděl, co a proč bude následovat. Zdálo se mi, jako by mě už stejně nevnímal, až jsem měla podezření, že vzal nějakou drogu. Ale asi byl jen stejně nervózní jako já. Oheň hořel a na východě to začalo hořet také. Nebudu vykládat, jak to hořelo mezi mýma nohama. Afrodiziakum lehce působilo. Nepopsatelná atmosféra probouzejícího se Universa, ticho bez lidí, a přesto plné ranních zvuků džungle, věčnost oceánu a zlatorůžové světlo vycházejícího slunce by samy o sobě stačily k tomu, aby se člověk rozplakal. Oheň dohořival. Přišel čas na rituál Vody, omývali jsme si ruce a obličeje (chvála za to, že existují voděvzdorné řasenky a make-upy), pak bylo nutné svléknout si vrchní částí oděvu, Tom odložil košili, já spustila řízu k pasu, sexuální napětí rostlo každou vteřinou. Tak nádherně, nádherně chlap, a já ho mám vedle sebe. Uchopila jsem mísu a zahájila rituální polévání, běžně tak, že se vodou pozvolna polévá vlastní tělo a vychutnává se působení tohoto elementu, jeho síla a spojení člověka s Přírodou. Já to však záměrně zaměnila za polévání těla toho druhého, o této drobné

změně Tom nevěděl. ☺ Začala jsem, pomalu, velmi pomalu, abych si mohla vychutnat každý okamžik, prohlížela jsem si jeho krásné, bezchybné tělo, jen všechno ještě prodloužit, uchopit a podržet ten moment. Voda byla ledová, Tomovi naskákala husí kůže, voda mu stékala přes ramena a prsa do rozkroku, na kalhoty, pod jejichž mokrou látkou jsem viděla jeho ztopořený penis, tam už ta voda asi zase vřela. On se vůbec neobtěžoval vzít si spodní prádlo!!! a bylo mu zjevně jedno, že mu to stojí jako blázen a já se na to dívám. V tom okamžiku mu bylo už zřejmě všechno jedno, oči mu zářily podivným světlem, rty měl pootevřené, nemluvil. Jeho mozek už změnil náš vztah učitel – žák na vztah samice – samec. Moje nádoba byla prázdná. Teď byl na řadě on. Lil mi vodu pomalu na ramena, prohlížel si mě a pořád se svým pohledem vracel do mých očí. Ten pohled mluvil za něj, co mluvil, **řval**: já už to dlouho nevydržím, zkusím to ještě chvíli, ale nedá se to vydržet, nedá!!! Ale v úctě k zachování rituálu se stále ještě ovládal, čímž však stupňoval rozkoš k neúnosné míře. Koneckonců byla jsem pro něj pořád ještě cizí žena, jeho učitel, kterého do této doby respektoval. O sexu, o chtíči nepadlo doteď ani slovo. Přestože jsme oba na nic jiného nemysleli.

Za chvíli sebou praštím na zem anebo exploduju, pomyslela jsem si. Zašeptala jsem – teď Zemi, srdce mi bušilo až v krku. Nabrali jsme každý hlínu do mokrých dlaní a já ji začala roztírat po Tomových prsou. Rudá hlína se mísila s vodou, která ulpěla na těle, stékala v potůčcích dolů k jeho slabínám, v barvě ranního slunce vypadala jako čerstvá krev, která byla všude a všude, jako flirt se smrtí – perverzně vzrušující...

V tom okamžiku už ani jednoho z nás nezajímalo jak východ slunce, tak elementy, ani celý svět. Tom se chvěl po celém těle, jeho ruce vystřelily směrem ke mně, důrazným, ale tichým pokynem se naštěstí dal ještě zastavit a pochopil, že napřed dokončím rituál já a pak teprve on. Cítila jsem svoje vlastní vlhko, jak mi teče dolů po stehnech, byla jsem vzrušená k zbláznění, a když mi začal po prsou rozmazávat tu mokrou rudou hlínu, jezdit přes bradavky nahoru po krku až k bradě a dolů k pupíku a zase na bradavky, kde se definitivně zastavil,

aby je mnul mezi prsty a přitom se díval, jak na to reaguju, nevydržela jsem. Orgasmus prostě přišel sám od sebe. Neovlivnitelný, neovladatelný. Koncentrovala se do něj celá moje touha několika uplynulých dní, hodin a minut, byl šílený, hluboký, tak silný, až příšerně bolel. Tom poznal z mého obličej, co se děje, panenky se mu rozšířily a pusa pootevřela, než mohl cokoliv, moje ruka instinktivně vystřelila k jeho rozkroku. Stačilo vážně jen několik doteků a Tom se udělal, tiše a mohutně stříkal do mé dlaně, do kalhot, jeho semeno se míchalo s hlinou na mých rukou, přitom se úporně snažil zůstat svým pohledem v mých očích. Bylo to úžasné. Nemyslitelné. Udělalo se mi špatně. Bylo toho všeho až příliš, vzrušení přehrálo energetický motor mého těla, sesunula jsem se na zem. Tak, teď nejspíš omdlím, snažila jsem se zhluboka dýchat, srdce bilo tak 160 tepů za minutu a v celém podbřišku mne bolelo. To mám z toho, že jsem to tak protahovala. Hraju si na hrdinu a pak z toho málem dostanu infarkt. Tom si lehl vedle mne. Nevím, jak bylo jemu, ale zářil jako pochodeň. Mlčel. Vlastně pořád jen mlčel. Natáhla jsem paži a objala ho kolem krku, přitiskl se ke mně vši silou celým tělem, začali jsme se objímat, jako bychom se měli rozloučit na věky, jako by jeden z nás měl za minutu umřít a byly to naše poslední vteřiny v živých tělech, sexuální pocit se mísil s gigantickou láskou nebo něčím, co se jí velmi podobalo, slzy se mi nahrnuly do očí. Tom na tom byl úplně stejně a pak jsme se už jen dlouhé minuty líbali, oba vzrušení jak na začátku, pokud vůbec nějaké vzrušení kdy opadlo. Bylo to nádherné, úchvatné, a já stále šeptem opakovala, prosím, dnes se nebudeme milovat, prosím, dnes ne. Ještě ne. Kdykoliv mi chtěl svými prsty zajet mezi nohy, kdykoliv se snažil dostat se k mým bradavkám, naléhavě jsem opakovala: „Dnes se nebudeme milovat! Rozumíš? Prosím!!!“ Uposlechl. Naštěstí uposlechl. Ať už si myslel cokoliv, nejspíš pochopil, že toto byl jen předkrm, droga na špičku nože, abychom mohli dál toužit po další dávce. A prodloužit si dobu jejího účinku.

Už ani nevím, co se přesně dělo od okamžiku, kdy jsem jej odstrčila a nařídila nám oběma uvést se do stavu smířitelného s realitou. Bylo plné, zářivé ráno. Tom se sprchoval a já pomazávala jeho košili a zbytek kalhot rudou hlínou, bylo to praktičtější, než se bezúspěšně snažit vyprat rudé skvrny z bílé jemné bavlny jeho rozkroku. Tu barvu z toho už nikdo nikdy nedostane, to vím jistě. Takže to vlastně bylo jediné řešení. To bude tedy **přelomový návrat** do vily, pomyslela jsem si a musela se smát při představě Toma v naprosto zničeném bílém exkluzivním oblečku, jak jede elektrovozítkem ke svému parkovišti a pak, pokud bude mít do té doby štěstí a nikdo z personálu ho neuvidí, bude muset vstoupit dovnitř a ukázat se takhle manželce. To už jsem se chechtala nahlas, ještě že on byl stále ve sprše, musel by si jinak myslet, že jsem škodolibá. Ale představa toho, že bude vypadat jako čuně, který se za úsvitu válelo někde v džungli v kaluži a to ještě po břichu, ve mně stále znovu vyvolávala gejzíry smíchu. Já to budu mít tisíckrát snadnější. Jsem tu sama a nemusím nikomu nic vysvětlovat. **Samota poskytuje obrovský prostor ke svobodě**, člověk je svým pánem a nemusí se nikomu zodpovídat, jen sám sobě. A stydět, stydět se může taky jen sám před sebou. Žádné výčitky, jen ty vlastní. A žádné konfrontační názory a rozhovory šroubované až k hádkám. Ale zpět k Tomovi. Je tu ještě jedna varianta, mohu mu dát hotelový župan, ale to je snad ještě horší než ta hlína na obleku. Vracet se z ranní meditace v županu ☺ by mohlo vyvolat značně nežádoucí pocity u personálu a děsivě bouřlivou reakci u manželky. Nerada bych o tohoto vzácného klienta přišla. To jsme to tedy nedomysleli... Hlavně já. Ale mohl mne zastavit, jedeme v tom oba. No nic, zkusím něco vymyslet ve sprše, ještě že tyto vily mají sprchy asi čtyři, i když nevím, co tak dva lidi mohou současně se čtyřma sprchama provádět.

Když jsem vyšla ven, v hlavě zatím žádná převratná myšlenka, stál Tom už sám na vstupní terase, oblečený skutečně do sněhobílého hotelového županu. Nenechala bych ho odejít ani za nic, tak byl krásný. Až srdce usedalo, řekla by moje maminka. Ale jinak to nešlo. Na můj tázavě pobavený pohled se jen

pousmál a řekl tím neodolatelně hlubokým hlasem: „No co, z masáže bych šel taky tak. A myslím, že bude ještě v posteli, večer moc pila. A vzala si nějaký prášky.“ Mluvil o své ženě. Vypadal naprosto klidně. Prostě to neřešil. Otočil se ke vchodu, jako by už neměl zájem se mnou dál mluvit, a já se začala bát, že jsem možná něco pokazila, do sprchy šel přece v úžasné náladě. Doufám, že se mu všechno nerozleželo v hlavě, to bych nepřežila. Takový nádherný začátek. Otevřel dřevěnou bránu od vily, otočil se a já se bát přestala. Téměř až stydlivě, uhýbaje očima, řekl tiše, spíš zamumlal: „Já přijdu. Přijdu dnes večer.“ „Není to brzo?“ vyhrkla jsem v obavě, abychom na sebe příliš neupozornili, a okamžitě jsem toho zalitovala. Co blbnu, mám jedinečnou šanci, tak pryč s rozumem: „Myslela jsem jen, abychom to nepřehnali.“ „Brzo?“ povytáhl obočí. „Ne. To je příliš pozdě.“ A bez mrknutí oka za sebou zavřel. Konec diskuzí. Bývala bych padla v ten moment blahem na záda, kdybych se nebála, že si ublížím, a tak jsem si jen lehla a ve stínu terasy procházela každou vteřinu našeho prvního rána, našeho prvního orgasmu. Byla jsem nejšťastnější člověk na světě.

Tom nikdy moc nemluvil. Trousil slova jen tak mimochodem, vždycky tak jedno až dvě za hodinu. Dobře, trochu přeháním, ale náš rozhovor u brány to přesně vystihoval. Jinej chlap by se alespoň pokusil zhodnotit, co zažil, ujistit mě, že chce za každou cenu pokračovat a že se nemám bát, že to doma nějak ustojí a jak to večer zkusí udělat a bla, bla, bla, kdovíco ještě. On řekl jen: přijdu dnes večer. Konec. Věta holá, rozvinutá jen udáním času. A k tomu tón hlasu, nedávající prostor k žádným námitkám, žádné diskuzi a k žádným pochybám. To, jak si to zařídí, čím bude muset projít, jestli to bude jednoduché nebo složité, jestli má strach přijít v tom směšném županu domů a tisíce dalších podrobností – ty nechal stranou. A na moji poznámku, že je to snad příliš brzy, pod kterou byly skryty moje obavy, aby náš změněný vztah nezačal moc rychle poutat pozornost, řekl jen: ne, je to příliš pozdě. V těch pěti slovech bylo jeho vyznání, sdělení, jak krásně mu se mnou bylo, jak touží po tom vůbec neodejít, ale ví, že musí. Přemýšlela jsem,

jestli je to součást jeho image, a seznala, že ano. Je to bestie, má to natrénovaný. Působí to totiž pekelně mužně a je to „proklaté cool“. Neznala jsem moc filmů, ve kterých hrál, ale v tom, v kterém si mě virtuálně omotal kolem prstu, v tom téměř nemluvil. Působil až mírně retardovaně, takovej ten vygumovanej akční hrdina, střílející kolem sebe na všechno, co se jen pohne. Na účet jeho údajné inteligence se dokonce náramně bavil i můj manžel a někteří z mých věrných mužských přátel. Záviděli. Jasně, že záviděli. Zajímavé totiž bylo, že se neposmívala ani jedna žena a ani jeden homosexuální kamarád. Dokonalost postavy, kterou Tom ztvárnil, dobarvily svaly jeho bezchybného těla, jeho krásná tvář, smutný až trpitelský výraz v obličejí a neuvěřitelně erotická barva hlasu. Nikdy jsem na tyto primitivní svalnatý chlápky nebyla, ale jemu se nedalo odolat. Vnutil se mi tenkrát do hlavy a pobýval tam několik měsíců až do okamžiku, kdy se „ztělesnil“ a objevil se na Fregate Island. Tomu říkám **okultismus v praxi**.

Spala jsem několik hodin, tělo to potřebovalo. Oběd jsem si nechala donést do vily, odpoledne pak dlouho plavala, abych zapracovala na své postavě. V mých letech už je to skutečná dřina. Myslela jsem na Toma a na to, jestli šel do posilovny, tak jak to dělá každý den, nebo zda vynechal a šel spát, jestli se hádali nebo mu to prošlo, a doufala jsem, že ho ráno v tom županu nepotkal nikdo z managementu. Těžko bych něco vysvětlovala, vypadalo by to, že u mne strávil celou noc. Pak jsem si objednala brzkou večeři, abych se nenapraskla těsně před jeho příchodem, to by bylo proti všem pravidlům úspěšného Mága. ☺ Okouzlovat někoho s narvaným žaludkem je hrozně těžké, znamená to přijít o polovinu cenné energie.

Bylo už po osmé, očekávala jsem ho nejpozději v tuto dobu, ale ono nic. Nikdo nevolal, že se klient omlouvá, venku už dávno usnuli všichni ptáci, vila i já jsme byly připraveny. Pro tento večer jsem nenaplánovala žádný meditativní program. Nemělo to význam. Ráno se všechno mezi námi změnilo a teď za mnou přijde už jen milenec a ne žák. Rozhodla jsem se, že to ponechám intuici, rozum už tady stejně neměl místo, **obět' byla**

chycena, teď ji jen bravurně omotat svými sítěmi, plánovat budu zase až zítra, podle toho, co se dnes večer bude dít. Přesně se to odhadnout nedalo. Hodně záleželo na něm. Ano, asi se bude chtít milovat, jistě, za každou cenu se bude chtít milovat, ale dovnitř bych ho ještě neměla pouštět, ještě to trochu natáhnout, zbrzdit, pozdržet. Takže petting. Rozhodnuto. Tři čtvrtě na devět, nervozita stoupá, kde sakra je? Strach a chvění v celém podbřišku, krk stažený a pocit jako před rigorózními zkouškami. Nejsem děcko, abych si začala namlouvat, že mi to vlastně nevádí. Vadí. Šíleně mi to vadí. Je mi z toho špatně, bolí mě u srdce a chce se mi trochu zvracet. Určitě ještě přijde, určitě. Večer je přece i v devět. Ale s každou uplynulou minutou je mi hůř a hůř. Teď, když zazvoní, budu vypadat jako vystrašené kůzlátko a celá moje ledovo-ohnivá guruovská image bude v trapu. 9:20, skoro půl desáté. Přese všechno sebeuklidňování nastupuje panika. Všechno si rozmyslel, leží teď v objetí své ženičky, ukájí se jejím tělem, tím klasickým, nudným a průměrným manželským sexem. Hrůza. Nebo snad ještě spí, třeba jen zaspal, ale já tam přece volat nemůžu, to nejde, co dělat, co dělat? Po půl desáté volám recepci, zda se náhodou neozval můj klient z čísla 12, měli jsme upřesnit čas meditace a on se se mnou zatím nespojil. Ne, ne, nikdo se neozval a pána z dvanáctky dnes ani venku vidět nebylo, ostatně jeho paní také ne, jenom odpoledne krátce v zahradě jejich vily, na večeri také nepřišli, ale neslo se tam jídlo, a to asi 6x během dne v menších porcích. Vyčerpávající odpověď. Co to má znamenat, co to má znamenat, horečně přemítám. Z recepce ještě otázka, zda mají ráno telefonicky ověřit, kdy bude příští sezení. Ne, ne, děkuji, to není nutné, já se zítra ráno ozvu a nějak to vyřešíme. Recepční je ráda, že nedostala žádný pracovní úkol, radostně a sladce popřeje krásnou noc a zavěsí. Stojím ještě se sluchátkem v ruce a srdce mi buší, až mi málem vyskočí z těla. Co to má znamenat? Že bych vážně prohrála? Ale ráno vypadal přece tak odhodlaně. A ty kecy o tom, že večer je příliš pozdě. On není ten typ, který by se nechal manželkou zastrašit a ukřičet a zůstal schovaný doma za skříní. Nejspíš se sám rozhodl a nechtěl kalit vodu víc, než je nezbytné, třeba chtěl vše pro

dnešek jen urovnat, kdoví jak to vypadalo po jeho příchodu do vily, třeba už nespala, a tak prostě nenašel výmluvu, proč musí meditovat i večer. Ale mohl! Kdyby chtěl, mohl najít výmluvu. Mohl říct, že po meditaci s východem slunce se musí dělat i rituál se západem, nebo se mohl vymluvit, že jde na procházku, a zastavit se aspoň na chvílku říct mi, že to dnes nepůjde, tak proč to neudělal? Hnusnej zbabělec! Pak jsem se v něm spletla, nezáleží mu na mně, proč by taky mělo, zná mě sotva pár dní, jsem já ale blbá, byla to pro něj jenom forma zábavy a teď už mu to připadalo všechno dost stupidní nebo co já vím. No, co vím stoprocentně, že je mi mizerně. Mělo mě napadnout, že ONA je vážně dost hezká, navíc má **obrovský prsa**, třeba je to to, co Tom miluje. Proti něčemu takovému asi nemůžu soutěžit a už vůbec ne uspět. Na druhou stranu mi recepční stačila povykládat, že jednoho rána JI viděla nenamalovanou a nenafintěnou a že se téměř zhrozila. Copak já vím, co je na tom pravdy. Já sama ji viděla jen na webových stránkách a tam vypadala dost dobře, i když zjevně několikrát zoperovaná a na můj vkus příliš tlustá. Malá a tlustá. A vždycky naprosto děsivě oblečená. V Hollywoodu je ale spíš ostuda n e n e c h a t s e operovat, než to udělat šestatřicetkrát, a to na celém těle.

Jak jsem tak zoufale stála na vstupní terase své vily, zaslechla jsem zvenku kreolštinu mé drahé, podplacené pokojské. Někomu něco vykládala a smála se, zřejmě šla z večerní směny. Vyběhla jsem z domu jak zajíc a zavolala na ni, otočila se, její úsměv se rozzářil bílou barvou do tmy: ano, ano madam, hned jsem u vás. Prohodila něco ke své společnici a zamířila ke mně. „Poslouchej, Jacqueline,“ měla to na uniformě a oslovit ji jménem mi připadalo pro náš spiklenecký vztah mnohem vhodnější, „neviděla jsi dnes náhodou pana XY? Ty u nich přece uklízíš každý den nejméně dvakrát, ne?“ „Ó, madam, moc problémů,“ koulela na mě zase těma svýma očima. „Viděla, to víte, že viděla. Pán měl velký problém s paní, paní moc křičela, byla moc rozčilená, moc nervózní, dala mi na vyprání pánovo oblečení, jako by ležel někde venku na zemi, v hlíně, celou noc, madam. Víte, madam, jak to je. Oni se vždycky opijí a pak někde spadnou a leží třeba celou noc.“ Tím „oni“ myslela

samozřejmě chlapy. Kreolové v tomhle sportu vynikali. Opít se, někde sebou v džungli prásknout a zůstat tam ležet až do rána. Naštěstí nevěděla o dnešní ranní meditaci, neměla službu a já se pokusila vyprat si svoji řízu sama. Opravdu jen pokusila. A ona si pak odpoledne tu zabarvenou bílou látku nespojila s oním velkým problémem ve vile číslo 12.

„A co víš víc, Jacqueline, řekni, byla jsi tam nejméně dvakrát.“ Bylo mi jedno, že působím trapně, nebo přinejmenším neúměrně zvědavě. Jacqueline to bylo naštěstí taky jedno. Byla šťastná, že se může blýsknout něčím, co nikdo jiný neví: „Paní moc pila. Už dopoledne. Pořád pak na pána mluvila. Pán skoro vůbec neodpovídal. Jídlo jedl sám. A paní také, ale později a něco jiného.“ Aha, tak to je těch šest jídel v malých porcích, co tam nesli, to sedí. „Pak šla paní do zahrady.“ Jo, a to ji tam viděla ta recepční. „Jinak byla pořád uvnitř domu, moc nervózní a pořád pila. Ale pán spal, nemluvil s ní.“ Thomas, **když chce**, pomyslela jsem si, je asi **pěknej prevít**. Na to **nesmím zapomenout**, to by se mi po pár letech s ním mohlo stát také. Jsem já ale potrhlá, jak po letech, copak mám naplánované s ním žít? Jacqueline nadšeně pokračovala: „Večer mi Fabia říkala, víte, madam, Fabia se se mnou střídá v uklízení, ona je z Filipín, moc hodná, z Filipín, víte?“ „Jacqueline, co říkala Fabia?“ třásla jsem se napětím. Mrazilo mě úplně všude. Tak co bylo večer, když už měl být u mě, co bylo večer? Jak jen mohl zapomenout? Měl tu opilou ženskou nechat doma a přijít za mnou, jak slíbil, ale pravda, z toho mohl být skandál, příběhla by do vily, my bychom byli zrovna v akci, udělala by šílenou scénu, křičela by na celý ostrov, možná by mě taky fyzicky napadla, tyhle krasavice to mají ve zvyku, zvláště v opilosti. A pak by volala generálnímu manažerovi nebo samotnému majiteli ostrova do Německa, aby mě okamžitě vyhodil, že jí určitě spím s manželem. A Tom by byl nejspíš zase potichu, protože on věci raději neřeší, on si prostě počká, až se to kolem vyřeší samo.

Tak co sakra dělal večer? Co dělal? Jacqueline vůbec nevnímá můj napjatý, asi vystresovaný obličej, anebo jej nemám vystresovaný, jen si to myslím a v podstatě vypadám pěkně

a uvolněně. „Madam je dnes večer moc hezká, moc hezká,“ jako by četla moje myšlenky, kreolka jedna. „Tak Fabia říkala, že večer byl už tichý, pán a paní spolu nemluvili. Pán se díval na sport a paní měla šaty vytažené ze šatníku, ale kufr ne, jen šaty. Prohlížela je a pak je věšela zpátky. Pán ale pil whisky! A hodně! A mlčel.“ Tak to jsem vážně překvapená. Mlčel, to je tedy novinka. Copak to nemohl aspoň nějak řešit? Místo toho, aby šel za mnou, seděl doma a chlatal. Takže jsem se spletla, dal se zastrašit! Neschoval se sice za skříň, ale před televizi. Chudáček jeden ubohej. Teď už je nejspíš úplně zbořenej a spí na sofě v obýváku. „Tak vám děkuji, Jacqueline.“ Otočila jsem se zpět ke své vile. „Uvidíme se zítra. Dobrou noc!“ „Dobrou noc, madam, dobrou.“ Divila se asi trochu, že jsem tak rychle utnula náš zábavný rozhovor, a pak spěchala do tmy za svou společnicí.

Smutný vývoj. Procházela jsem vilou a pozorovala sama sebe v zrcadlech. Vypadala jsem skutečně skvěle. Jo, to dělá ta zamilovanost. Ale všechno bylo na houby, ON tu není, moje triky nezabraly a mé sebevědomí utržilo po letech povážlivou ránu. Opravdu nesnáším, když se hodinu koupu, voním a maluju a pak trčím sama doma, neboť ten, kdo má přijít, nepřijde. Loknu si Malibu, na otevření láhve vína to není a žádný jiný tvrdý alkohol než tuhle lepkavou sladkou čurku už nesnesu. Vytáhla jsem láhev z baru a přihnula si rovnou z ní. Brrr, ten špiritus je ale odporný. Nahnula jsem láhev znova. No nic, deset hodin. Druhé kolo v můj neprospěch. Jdu na sebe pustit horkou vodu, ta mi uleví, pak naplánuju co dál. Co mi na tom však paradoxně vadí nejvíc, je to, že já si v těch svejch emocích tak strašně libuju. Pěstuju si je a nafukuju. A když jsem šťastná, tak štěstím umírám. A když jsem zoufalá, umírám taky. Jako zkušený okultní praktik bych měla zůstat zcela nad věcí. A vždyť já vlastně jsem, už mi to celé fiasko dnešního večera ani nevadí, bylo to i tak nezapomenutelně nádherný, něco do mé sbírky zážitků, o kterých jednou napíšu knížku. Stála jsem pod sprchou a smířovala se se sebou i situací, přemýšlela, jestli si pustím vodu i na hlavu, ale bylo mi líto toho precizního make-

-upu, umyju ho později, myslela jsem, a možná... napadlo mě... skvělejší nápad!!!... ne možná, ale určitě!!! Obléknu se a zajdu si do zahradního baru na něco lehkého, tak jak jsem to dělávala dřív. Stejně si manažeři říkají, co se to se mnou děje, že tentokrát nevytáhnu paty z vily. Na zítřek se nikdo neobjednal, takže co, můžu jít spát později.

Vystřelila jsem ze sprchy jak raketa, hodila na sebe ty nejsvůdnější šaty, zaplavila se oblakem Samsary a šup, už jsem byla ven z vily. Neudělala jsem ještě ani pět kroků, nedošla jsem ani k rohu zdi, která obíhala vilu, a NAJEDNOU **tam byl**.

Vyšel zpoza toho rohu, což znamenalo, že si nebral buggy, ale šel celou cestu pešky, a jeho chůze prozrazovala, že pil a to né málo. Jacqueline měla pravdu. Ten grázl se asi dodíval na box nebo fotbal a rozhodl se, že se vydá za Markétkou, trochu si užít. Tak to se tedy s těmi meditacemi daleko nedostane. Přizemní nula. Šel mi naproti, zastavila jsem se, srdce zase až v krku, ať jsem chtěla nebo ne, byla jsem štěstím úplně mimo – hurá, takže já zvítězila! Zvítězila – řvalo to ve mně radostí. Můj miláček je tady, sice o tři hodiny později a zbořenej, ale tady. Jeho krok byl pomalejší než obvykle a trochu nejistý, díval se mi ale upřeně a provokativně do očí. Vypadal zase jak jinak než božsky. Došel až úplně ke mně, jeho obličej byl teď pouhých dvacet centimetrů od mého. Ticho. Jen ty oči. Díval se tak, že by z toho každá ženská omdlela. Opilost asi umocnila jeho pocity. Zíral z něj brutální chtíč. A ještě něco tam bylo. Pýcha, ano pýcha. Ale proč? Chtěla jsem něco říct, ale nedostávalo se mi slov, zato Tom promluvil: „Těžký den.“ Pauza. „Promiň.“ Pauza. „Jdu pozdě.“

Tedy úplný verbální koncert. ☺

Prohrábl si vlasy, unaveně, snad se mi zdálo, že znechuceně vzdychl. Znovu se na mne chvíli beze slov díval, byla jsem vzrušená až za ušima, myslím, že i kdyby si v ten moment uplivnul, byla bych mu obdivně přihlížela. Ale asi jsem tak nevypadala. Polkl a jeho hlas zněl náhle nepřiměřeně tiše a nekompromisně: „Kam to jdeš? Vrať se domů.“ Ono to holt v angličtině tak krásně zní – „Get back home.“ **Domovem** myslel v té chvíli **naši** vilu, to bylo nad vši pochyby. NAŠI vilu.

Zpátky domů. Wow, zase to všechno řekl jedním slovem. Skoro jako slepička, holčička jsem se otočila na podpatku a beze slova zamířila zpátky domů. Šel za mnou. Znamenalo to tedy společně strávenou noc?

Chtěl si dát sprchu, chtěl si dát whisky, nechtěl mě políbit ani mě objímat, jen se na mne každou volnou chvíli díval, chtivě a pyšně, a já si tu pýchu pořád nedovedla vysvětlit. No jo, holt americká hvězda. Ten pitomej alkohol, každýho změní. Začala jsem z toho být nervózní, jen aby se nám to nepokazilo. Snažila jsem se mu vysvětlit, že whisky teď možná není to nejmoudřejší, nekomentoval to, ale kupodivu se podvolil. „Tak mi nalej, co chceš,“ neměl zjevně už žádnou chuť diskutovat. Nesmím to s tím komandováním přepísknout. Šel do sprchy, přemýšlela jsem, jestli jít za ním, využít možnosti vidět ho nahého, teď by to přece šlo, v tomhle stavu mu to nebude vadit. Nalila jsem mu plnou sklenici ledové vody, doufám, že mě s ní nevyhodí, a vešla do obří koupelny, oddělené od ložnice nevysokou zdí. To je teď v luxusních hotelech poslední hit, že je koupelna vlastně součástí ložnice. Stál ke mně zády, uviděl mne v oroseném zrcadle, opřela jsem se o boční trám prostoru, který nahrazoval vchod, v ruce držela sklínku a pozorovala jeho tělo. **Uf, to byl nářez!** Úplně mi z toho vyschlo v krku. Jak je možné, že příroda takhle někomu nadělí. Všude plnými hrstmi. Úspěch, peníze, obdiv mužů, lásku žen, hvězdnou kariéru, překrásné tělo, nádhernou výbavu mezi nohama, bílé a rovné zuby, hluboké, uhrančivé a přitom chlapecké oči, smyslné rty, erotický hlas a k důlkům v tvářích ještě ten pověstný důlek na bradě. Jak k tomu přijde šeredný, hloupý a nemilovaný Franta Záplata z Horní Dolní. Kde je ta spravedlnost v lidském životě. Kdepak je ta rovnováha vyšších sil. V tomto jednom, jediném lidském životě. Nesmysl. Proto je to nesmysl. Teorie jednoho života už z tohoto důvodu prostě neseď. Chudák Tom by musel být v tom svém minulém přinejmenším něco jako zvoník od Matky Boží, jinak by si tentokrát nevybral takovou porci štěstí a krásy. Ale nepředbíhat, má toho před sebou ještě dost. Člověk nikdy neví a moje maminka vždycky říkávala – nechval dne před večerem.

A jakou roli jsem v Tomových reinkarnacích měla hrát já? Určitě máme nějaké karmické dloužky, jinak bychom na sebe takhle třeskatě nenarazili. Třeba jsem byla jeho brácha... nebo on moje dcera. ☺ Anebo je tohle všechno jen poctivým výsledkem mé kvalitně odvedené okultní práce. Pak tedy potěš, za takovou krásu – trest bude vysoký.

Otočil se ke mně, sprchový gel si roztíral po těle, po prsou a po přirození, rukou jezdil tam a zpět a všude kolem, jeho úchvatná výbavička byla na cestě nahoru a on ji přede mnou ještě drze umocňoval, jako by se chtěl pochlubit. Ani trochu se nestyděl. To ale vůbec neodpovídalo tomu, jak jsem ho znala po několik uplynulých dní. Stále se mi upřeně díval do očí a sledoval, co to se mnou dělá a kam se dívám, co pozoruju. Byla v tom výzva, tak pojď, holka, pojď, klekni si, dělej s ním něco, dívej, jak na tebe čeká, jak stojí... No já vím, že jsi plný alkoholu, jsi teď pán tvorstva a *já ti mám dnes večer dát*. Tak sis to naplánoval? Kdepak, chlapče, nade mnou jen tak lehce nezvítězíš, přinejmenším takto ne, říkal mozek. To mezi mýma nohama říkalo něco zcela opačného. Náhle jsem si všimla čehosi na jeho paži. Čehosi, co pokazilo celou tu koupelnovou atmosféru. Byly to snad drápance ženských nehtů? Téměř na rameni, byly úplně čerstvé, ale nebyly na obou pažích, hned zaregistroval můj pátravě odtažitý pohled a změnu výrazu tváře, zastavil sprchu, počkal si, až voda vteče do odpadu, a do ticha řekl: „Rozhodla se, že mě zbije,“ posměšně se mu zkřivily rty. „Moc pila, musel jsem ji držet dál od těla. Jen tohle se jí podařilo,“ ukázal bradou k rameni. Minul mne a vzal mi sklenici z ruky. Byl úplně mokrá a zjevně mu nevadilo, že kape po celé vile, na drahé dřevo a koberec – typický spotřební Amík, to fakt nemám ráda. Víím, přísahala jsem si, že s ním dnes v noci nebudu diskutovat, má toho za celý den asi plné zuby, ale nějak jsem si nemohla pomoci. Najednou mě jeho chování provokovalo. To, jak o ní mluvil, jako by byla nic, vždyť ji ještě před týdnem miloval, nebo ne? Na snímcích z předávání filmových cen to tak jednoznačně vypadalo, nebo to celé byl jen jeden velký teátr pro veřejnost?

„Nemyslíš, že je to dost nelidské?“ vylétlo ze mě. Krach! A bude tady hádka. „A co má být nelidské?“ s úšklebkem použil můj výraz, vzal si ručník a zastavil se u baru. „To, jak se k ní chováš a jak o ní přede mnou mluvíš. Je to přece tvoje žena, asi ji miluješ, nebo né? Snad aspoň, trochu, nebo co já vím.“ Vypil celou tu sklenici vody naráz, dopřál si dramatickou pauzu, zůstal stát zády ke mně a já měla poprvé pocit, že přemýšlí, co má odpovědět. „Nebudu o ní mluvit. My nebudeme o ní mluvit. A já nebudu s ní mluvit o tobě. Řekl jsem, že přijdu, nebylo to jednoduchý, jsem tady? Jsem. Co ještě chceš.“

A najednou se tón jeho hlasu úplně změnil, přestal být jako ledová tříšť. Stál pořád zády, ani se nehnul, jen mluvil. „A je to tvoje vina. No já nevím, jak to děláš, ale jestli se ti to nelíbí, vrať to zpátky.“ Ajajaj, toto nerada slyším. Rve mi to uši. Takže já jsem za všechno zodpovědná. Vyvolala jsem problémy, bolest, hádky a agresivitu, a to jenom proto, že jsem pekelně toužila po jednom chlápku, kterej mi nepatřil. A ono to vyšlo, je tady, chce mě, dokonce tak, že se kvůli mně pere i s vlastní ženou. A to všechno jen po pár dnech... ne, ne, to manželství nemohlo pořádně fungovat. „Chceš to nějak řešit, Tome? Třeba bychom měli...“ Přerušil mě: „Nechci to řešit,“ otočil se ke mně, ale do obličeje se mi nepodíval, zřejmě za žádnou cenu nechtěl, abych mu viděla do očí, natáhl ruku pro whisky, neměla jsem v ten moment odvalu ho zastavit, to, co chtěl říct, bylo důležitější, než že se přiopije ještě víc... „Proč bych to měl chtít řešit. Nechám to tak. Ale nenechám si od nikoho do ničeho kecat. Teď jsem tady. Přestaň s tím svým čarováním,“ uchichtl se, „a budu třeba zase tam. Jednoduché,“ nalil si whisky a zhltl ji na jeden lok. Ale já nedokázala přestat, něco ve mně chtělo provokovat, chtělo se hádat, konfrontovat: „A to tě ani nebolí, že jí ubližuješ?“ **Uá, aby se nesebral a neodešel**, nech toho, Markéto, zněl ve mně varující hlas. Mrskl po mně jedovatým okem. „Nech toho. Zkoušíš mě, nebo co? Řekl jsem už jednou, jestli z toho chceš vycouvat, tak to zase nějak zařid'. Konec.“ Nějak to zařid', nějak to zařid', směju se v duchu. Myslíš, chlapečku, jako čáry máry fuk? Ale já bych to stejně neudělala,

protože ty seš prostě příliš krásnej, příliš slavnej, příliš bohatej a hrozně mě vzrušuješ. Ještě že neumíš číst myšlenky.

Posadil se mezitím do křesla, zaklonil hlavu a položil ji na opěradlo... zavřel oči a já věděla, že jestliže nepřestanu vyčítat teď, tak ho ztratím. Přešla jsem k němu, přidřepla a opřela se o jeho kolena. „Pojď, budeme dnes večer hrát hru, chceš? Nějakou, aby ti bylo hezky, já budu třeba teď tvoje služka, jo? Udělám cokoliv, co mi řekneš. Jen dnešní večer,“ usmála jsem se, „zítra budu zase tvůj učitel. Domluveno?“ Pohládila jsem ho po noze. Neodpovídal, ležel bez hnutí, zřejmě přemýšlel o mém návrhu. „Co si dáte k pití, můj pane?“ Začala jsem, bez toho, že bych čekala na jeho odpověď. Zašeptala jsem to tím nejsladším a nejpokornějším hlasem, který jen dokážu vykouzlit. To jsem si ale zavařila. Teď dostane všechno, o co si řekne, a třeba i třikrát nebo šestkrát, do rána se mě kompletně nasytí a bude po lásce. „Přines mi dvě sklenice vody a velkou whisky.“ „Ano, pane,“ otočila jsem se, abych vykonala příkaz, po cestě jsem chtěla odkopnout boty do kouta, nejsem už zvyklá chodit na vysokých podpatcích, snažím se tomu vyhýbat, jak se dá, a v soukromí přece nic nemusím. „Ne, ne!“ zaslechla jsem za zády, „nech si ty boty. A vysveč si kalhotky!“ Ups, a byla jsem vzrušená. Jen tak málo stačilo. Přistoupil na hru jako pravý profesionál, herec, to mne mohlo napadnout. Bez mrknutí oka se z něj stal neomezený vládce tohoto teritoria.

„Ano, pane,“ hlesla jsem a jedním pohybem přetáhla kalhotky přes boty a hodila je směrem do kouta. Nalila jsem poslušně vodu i whisky, vrátila se a na podnose naservírovala, co žádal. „Smím se také napít, pane?“ Myslela jsem samozřejmě vodu, on to moc dobře věděl. „Budeš pít whisky.“ Vyvalila jsem na něj oči, jedno mu to nebylo, to vím, stoprocentně mu bylo jasné, že alkohol nesnáším, a měl pravdu. „Whisky, pane?“ Dovolila jsem si zapochybovat o jeho příkazu. „Dobře, můžeš si k tomu vzít tolik vody, kolik chceš, ale tu whisky – dvojitou.“ Chce mě opít. Panečku. To mi bude blbě. A jak se budu chovat, veškerá mystika bude v čudu. Nalila jsem si, otočila se, že si k němu půjdu přisednout, ale zastavil mne. Oba jsme čekali. Já na to, co vymyslí.

„Dej si tu whisky a pak to všechno polož na bar.“ Nějak jsem to do sebe vpravila, bylo to odporné a po celém těle jsem ucítila palčivý a horký nápor alkoholu. Brrr, to je hnus, pomyslela jsem si. Rychle jsem vypila vody, co se do mě vešlo, a postavila se zády k baru. Nebyl to vlastně ani žádný bar v pravém slova smyslu, jen travertinová deska ve výši mých kyčlí, na kterou na stěně navazovalo velké zrcadlo. Před ním stály vyrovnány ještě neotevřené láhve různých druhů alkoholu, prostírání, misky s ořechy, mandlemi a nádoba s hrozný a ovocem. Vše bylo obloženo květy. „Opři se o bar,“ řekl Tom stroze a já to udělala, tušíc, kam směřuje. Nevím, jestli to bylo tou whisky anebo tím, že Tom teď vstal a šel ke mně, dívaje se mi do očí, ale byla jsem najednou slabá v kolenou, puls opět na sto čtyřiceti. Po pár krocích se zastavil, tak dva metry přede mnou, já stála bez hnutí, čekala jsem, co bude. „Rozkroč se, ale ne moc.“ „Ano, pane.“ Ale nemohla jsem se rozkročit, šaty byly příliš úzké, Tom to velmi rychle vyřešil: „Vyhrň si šaty nad pas, nějak to udělej, ať ti nesjedou zpátky.“ To bylo jednoduché, šaty uvízly na kyčlích a rozkročené nohy je nepustily níž. Stála jsem od pasu dolů nahá, svoje oholené přirození vystaveno světu, vzrušená, při pohledu na ručník, který měl Tom omotaný kolem pasu, mi došlo, že on je na tom úplně stejně. Teď už se mi do očí nedíval. Jak zhypnotizovaný koukal mezi moje nohy, jen tak nedbale prohodil: „Stáhni si ramínka.“ Vykonáno. Šaty sjely až pod pupík a tvořily teď jen takovou širokou černou šerpu kolem mého pasu. Muselo to vypadat vážně dobře. Celé mé tělo bez výjimky opálené do meruňkové barvy, vysoké podpatky dělaly z mých 176 téměř 190 a umocnily délku a štíhlost mých nohou, estrogény pomohly mým prsům držet krásný naducaný tvar – poctivé, přes můj věk stále pevné trojky s velkými kruhovými bradavkami. Neměla jsem se za co stydět. Snad jen drobná příčná jizva na mém podbřišku a můj nezadržitelně stárnoucí obličej mi tu kazily doslova perfektní výstup. Jizva působila za jistých okolností sladce a lidsky, ale stárnoucí obličej, s tím jsem se jen těžko vyrovnávala. Náročným a nenápadným make-upem se dalo ještě leccos napravit, zejména pro večery s umělým, teplým světlem, jako byl tento.